

Støttekredsen for Flygtninge i Fare

Beretning for Støttekredsens virke:

1. januar 1006 – 1. oktober 2007

Beretning for 1.1.2006 – 1. 8.2007

Indholdsfortegnelse:

1. Indledningsvis om forsinket generalforsamling.....	Side 3
2. Kampagne for Asylbørnene:	
Fotoprojekt- og udstilling: Fokus på centerliv	
- Børnene.....	Side 3
- Pengene.....	Side 3
- Medierne.....	Side 3
- Støttekredsens medlemsindsats.....	Side 4
- Konklusion.....	Side 4
- Fotoudstillingens videre forløb.....	Side 4
3. Madkasse, kantine og kostrationering afskaffet (næsten)	
- Lidt forhistorie om madkasse og udsendelsescentre.....	Side 4
- Støttekredsens indsats 2006.....	Side 6
4. De udsendte Kosovo-flygtninge	
- Lidt forhistorie: Presset fra Danmark på Unmik.....	Side 6
- Tvangsudsendelserne.....	Side 7
- Efter tilbagesendelsen.....	Side 8
5. Andre asylsager i løbet af perioden.....	Side 9
6. Om organisering af sagsarbejdet generelt.....	Side 11
7. Flygtningemuseum.....	Side 11
8. Støttekredsens Websider.....	Side 12
9. Aktioner og Netværk.....	Side 12
10. Andet.....	Side 12
11. Til slut om arbejdet for asylsøgere generelt.....	Side 13
12. Tak til medlemmer og fonde for bidrag.....	Side 13

1. Indledningsvis

Fra bestyrelsens side skal vi indledningsvis igen beklage forsinkelsen af den årlige generalforsamling, som i Støttekredsen normalt holdes i begyndelsen af året. 2006 og første halvdel af 2007 blev på flere måder en ekstraordinært travl tid. I 2006 grundet vores fotoprojekt med asylsøgerbørnene og forberedelse af børnenes fotoudstillinger. Fra midten af 2006 og frem til nu, grundet den tilspidsede situation for Kosovo-flygtningene.

Vi har i juni udsendt en beklagelse til Støttekredsens medlemmer med meddelelse om, at generalforsamlingen ville blive afholdt i september, når folk er tilbage fra ferie. Beretningen dækker de væsentligste aktiviteter for året 2006 og første halvår af 2007.

2. Asylbørnene og Fokus på centerliv: Fotoprojekt- og udstilling:

▪ Børnene:

Første halvdel af 2006 blev især præget af travlhed med at tage ud til børnene på centrene, og at dele engangskameraer ud og inddrage børnene i arbejdet på at lave en fotoudstilling om deres livsvilkår i centrene: I første omgang deltog børnene fra Sandholm, Avnstrup, Kongelunden og Fasan. Senere blev også Jelling-børnene inddraget i projektet.

Fotoprojektet var både krævende og givende. Inddragelse af børnene krævede en del: dels grundet de dårlige transportmuligheder ud til centrene og lang transport. Dels er man ked af det, når man går fra centrene igen og ved at efterlade mennesker i en desperat situation. Og projektet krævede mange centerbesøg. Det var omvendt også givende. Fra børn, der styrtede forvirret rundt eller blot var passive, oplevede vi dem med tiden blive engagerede og mere koncentrerede, og i det hele taget begynde at turde tro på, at vi ville komme igen. Højdepunktet var selvfølgelig, da udstillingen endelig blev og børnene kom med til den store ferniseringsdag i Øksnehallen juni 2006.

Du kan læse mere om fotoprocessen på støttekredsens side for flygtningebørnene
<http://www.flygtninge-i-fare.dk>

▪ Pengene:

Det var i opstarten vanskeligt at få de fondsmidler vi skulle bruge til gennemførslen af børnefotoprojektet. Men det var glædeligt, vi fik fra de enkelte fonde, der kendte os i forvejen og tidligere havde tiltænkt os. Dermed kunne vi komme i gang med den vigtigste del for at kunne realisere udstillingen: Centerbesøg, indkøb af engangskameraer til de første grupper børn og fremkaldelser. Ind imellem løb vi tør for penge og måtte vente til der igen kom lidt i kassen.

Omvendt: Da først Henrik Saxgreen blev interesseret i at få børnenes foto med ind på sin udstilling ”Krig og Fred” i Øksnehallen, så blev det langt nemmere at opnå fondspenge og sponsorater til dækning af udgifterne. Da vi gav tilsagn, havde ingen penge, og der var nogle nerver på. Sammen med forberedelserne til et kæmpe arrangement med børnene skulle vi skrive fondsansøgninger. Nogle af dem blev skrevet på 5 minutter og vi fik penge på dem. (Sandsynligvis på grund af navnene Saxgren, Øksnehallen og at formålet nu var blevet så konkret).

▪ Medierne

Vi havde undervejs i fotoprocessen med børnene rettet henvendelse til et par medier, TV2-Lorry og Politiken, og spurgt om de ville samarbejde og evt. hjælpe med at stille et lokale til rådighed. De svarede os aldrig. Vi havde i starten planlagt udstillingen til april 2006.

Grundet økonomien og udstillingslokaler måtte vi udskyde udstillingstidspunkt. Det ene medie, vi havde haft rettet henvendelse til, Politiken, begyndte i april 2006 selv en stor kampagne om livsvilkårene i centrene, og mange andre fulgte op. Den store medie-fokus på centervilkårene inden vi var parat til at udstille, har sandsynligvis været en anden medvirkende årsag til, at fondene havde fået øje på asylsøgerbørnene.

Udstillingen fik god medieomtale, men Støttekredsen fik meget lidt presseomtale i forbindelse med udstillingen. Saxgren blev omtalt. Naser Khader blev interviewet til tv om sin mening. Det undrede selvfølgelig. Vi kan godt forstå, at Naser Khader sagde ja til at medvirke i et interview, men han havde intet haft med fotoprojektet at gøre. Vi synes, det var mærkeligt, at samme medier som var imponeret over udstillingen og billederne og initiativet, fandt det vigtigere at få et interview med Khadar end Støttekredsen. Vi synes i bestyrelsen, at det var imponerende så mange ganske almindelige danskere, der havde lagt energi i at få udstillingen og børnearrangementet til at lykkes. Samme medier havde heller ikke haft problemer med at rette henvendelse til Støttekredsen for at få kontakt til nogle af de centerbørn, der deltog i projektet. Den eneste, der gav Støttekredsen nævneværdig omtale var avisen "Arbejderen". Det var en meget fin artikel. Tak for det.

▪ **Støttekredsens medlemsindsats:**

Det var naturligt et stort arbejde at organisere og koordinere medlemsindsatsen. Men omvendt, vi havde aldrig i bestyrelsen kunnet klare at gennemføre arrangementet alene. Der var mange praktiske og organisatoriske opgaver. Det var glædeligt her fra at opleve, hvor mange medlemmer, der engagerede sig og gav en hånd med til det ene og det andet. Forløbet vidner også om, at mange gerne vil hjælpe og gøre noget, men at det er svært, når man ikke ved helt konkret. Der var mange konkrete opgaver i forbindelse med fotoudstilling og fernisering.

▪ **Konklusion:**

Fotoprojektet krævede meget tid og ressourcer, men resultaterne var iflg. vores vurdering også alle anstrengelserne værd. Fotoprojektet, både proces og udstilling, var med til at skabe opmærksomhed om forholdene på centrene og asylsøgerbørnenes dårlige opvækstvilkår i Danmark. Vi oplevede hos asylsøgerbørnene en glæde ved at deltage. For foreningen blev fotoprojektet også et fællesprojekt.

▪ **Fotoudstillingens videre forløb;**

Efter Øksnehallen udvidede vi udstillingen med breve fra asylbørnene. Jellingcentrets børn kom også med. Udstillingen var efterfølgende på Århus Rådhus. Siden har den været rundt omkring i landet. I september 2007 har udstillingen igen været i København og er udvidet med nogle foto fra tilbagevendende Kosovo-børn samt børnekonference.

3. Madkasse-, kantine og kostrationering afskaffet (næsten):

▪ **Lidt forhistorie om madkasse og udsendelsescentre**

Inden vi fortsætter beretningen, er det nødvendigt med lidt forhistorie om flygtningenes vilkår i centrene.

Allerede under den tidligere regering indførtes den såkaldte "madkasseordning". Dvs. at asylsøgere, der havde fået afslag på asyl og andet ophold i Danmark, fik frataget retten til kost- tøj- og lomme penge, og hver 2. uge i stedet fik udleveret en madkasse. Dog ikke børn og unge under 18 år.

Ordningen ramte dog både ikke forfulgte asylsøgere og i et vist omfang reelle flygtninge.

I efteråret 2001 var der regeringsskifte. Næsten al sagsbehandling af asylansøgninger blev umiddelbart efter sat i stå. Imens forberedtes lovændringer, der skulle begrænse retten til asyl yderligere. Da de mange asylansøgninger, der havde ligget hen i flere år, endelig blev behandlet, fik mange flere reelle flygtninge afslag på asyl og mange flere kom på madkasse. Netop fordi, at det var afslag til flygtninge, kunne flygtningene ikke tvangsudsendes.

Madpakkeordning blev med lovændringerne også udvidet til at omfatte børn ned til 7 år. Sandholm blev omdannet til udsendelsescenter og senere igen center Avnstrup. Efter en tid på madkasse, hvor flygtningene stadig modsatte sig at udrejse af Danmark og ikke kunne tvangsudsendes, blev de tvangsoverflyttet til udsendelsescentrene. Udsendelsescenter ville på det tidspunkt sige, at flygtningene også mistede retten til madkasse, men kun kunne få 3 måltider om dagen. Måltiderne blev udleveret på 3 faste tidspunkter om dagen, og skulle indtages i centrets kantine. Hvis en flygtning ikke var sulten i kantinenes åbningstider – eller hvis en flygtning var syg og ikke kunne spise i de tidsrum, kunne de ikke få mad på et andet tidspunkt. Diabetikere og kostallergikere kunne heller ikke få diætmad. Der var måske enkelte undtagelser, i så fald er de gemt godt. Den ene sultne og fortvivlede asylsøger efter den anden kontaktede Støttekredsen og bad om hjælp. På papiret kunne diabetikere og kostallergikere få diætkost, men ikke i realiteten. Der skulle specielle ansøgninger til, og der blev på ansøgningerne givet afslag og på klager over afslag, blev også givet afslag. Regeringen gjorde det så besværligt og ubehageligt for flygtningene i udsendelsescentrene at få udleveret og indtage kost, så der var indført en decideret og skrap kostrationering. Der kunne sidde syge i kantinen og kaste op under måltiderne, og hverken den syge eller de raske flygtninge kunne flytte sig til et andet lokale. Mad måtte ikke tages med ud af kantinen. Forsøg på dette, blev standset af en vagt. Også selvom det var et barn, der forklarede at måltidet var til en gravid mor, fordi hun ikke kunne spise nu og lå på værelset med kvalme. Vagten tog så tallerkenen og smed måltidet i skraldespanden.

Pladsen på udsendelsescentrene var trang. Børnefamilier blev stuvet sammen i et værelse. Enlige blev også stuvet sammen - op til 4 personer i et lille rum, og med et smalt skab til hver. Om dagen var gangene overfyldte med flygtninge, der gik op og ned eller bare stod. Der var ikke plads til at opholde sig på værelset.

I foråret 2005 bebudede regeringen en lov om ”afskaffelse af madkasseordningen”. Med den regering og den regerings samarbejdspartner var vi i Støttekredsens bestyrelse ikke et øjeblik i tvivl om, at der stak noget andet under. Derfor indhentede vi aktindsigt i lovforslagets forarbejder. Hvad regeringen ikke havde fortalt var, at med afskaffelse af ”madkassen”, ville blive indført en ny lov, der yderligere forværrede de afviste flygtninges livsvilkår. Iflg. det nye lovforslag, skulle alle asylsøgere, der havde fået afslag og modsatte sig udrejse, senest fire uger efter afslaget tvangsoverflyttes til udsendelsescenter. Den nedre aldersgrænse for børn blev ophævet. Også helt små børn blev nu omfattet af kantineordning og kostrationering. Lovforslaget omfattede også alvorligt syge. De havde tidligere været undtaget.

Medierne troede dengang mere på regeringen end på Støttekredsen. Vi kunne ikke råbe medierne op. Loven blev vedtaget. Vi kom i centrene og kunne se, hvordan det var. Vi kunne stadig ikke råbe medierne op. Oppositionspolitikere var derimod lydhøre. De tog igen og igen centerbørnenes vilkår op på samråd i Folketingets udlændingeudvalg. Også at flere og flere asylsøgere blev psykisk syge. Regeringen var ikke til at rokke.

▪ Støttekredsens indsats 2006

Maria Mac Dalland fra Støttekredsen og filminstruktør brugte efterår/forår 2005/2006 til at lave en film, der viste vilkårene i centrene. Maria havde imidlertid svært ved at opnå tilladelse til at filme livet udenfor værelserne i Avnstrup. Undertegnede (Mona) fik idéen til at udstyre asylsøgerbørnene med engangskameraer. Børnene ville DRK ikke kunne hindre i at fotografere centerforholdene.

I april/maj 2006 var Marias film ved at være færdig. Projektet med fotobørnene var også så langt, så vi kunne begynde at tænke på udstilling. Dette faldt sammen med at Folketingets udlænding udvalg tog på besøg i Sandholm og fik syn for sagen. Eller også faldt besøg sammen med, at vi var ved at være klar. Det er ikke til at vide. Efter Udlænding udvalgets besøg i Sandholm gik Henriette Kjær og Eivind Vesselboe til medierne og kritiserede forholdene i centrene.

Så kom der mediefokus, og umiddelbart på samme tid som Marias film og børnenes fotoudstilling blev lanceret, kom centervilkårene op til debat i Folketinget. Det blev vedtaget at asylsøgere i Udsendelsescentre fremover kunne få lov til at bringe mad ud af kantinen. Det var bare ikke nok. Men med film og foto og evindelige klager kunne vi holde fokus fast på de skrækkelige vilkår. Senere blev ved lov vedtaget, at asylsøgere i udsendelsescentre igen skulle have udbetalt kostpenge.

Regeringen har forsøgt at tage ære for at forbedre centerforholdene. Når vi kender forhistorien, synes vi ærlig talt ikke, at regeringen har fortjent den ære. Vi synes godt vi kan være bekendt at give Støttekredsen en stor del af æren for at ”madkasse og kantinemad og Kostrationering” blev afskaffet ved lov. Vi gjorde det ikke alene. Flygtninge under Jorden har også været med. Flere partier i Folketinget har også presset på. Medierne har, da de endelig kom på banen. Men vi synes godt, at støttekredsen kan tage æren som øjenåbnere.

Asylsøgere i Avnstrup begyndte at få udbetalt kostpenge i foråret 2007. Asylsøgere i Sandholm er i skrivende stund først for nylig igen begyndt at få udbetalt kostpenge. Der er stadig flygtninge i Sandholm, der kun får kantinemad og ingen penge.

Så vi kan endnu ikke sige – at det er lykkedes helt at afskaffe madkasse og kostrationering imod flygtninge, vi skal lige have de sidste med.

4. Kosovo-flygtningene.

▪ Lidt forhistorie: Presset fra Danmark på UNMIK.

De fleste af de afviste Kosovo-flygtninge kom til Danmark mellem 1998 og 2001. Både albanere, romaer, serbere og andre etniske minoriteter. Mange af dem stærkt traumatiserede som følge af forfølgelse og krig. De fik afslag på trods af risiko for forfølgelse i hjemlandet. Andre var så traumatiserede, at de ikke burde vende tilbage til Kosovo. Som det ene, for ikke at blive fastholdt i traumer af omgivelserne for deres skrækkelige oplevelser. Som det andet, der er ingen behandlingsmuligheder i Kosovo. Danmark er et af de lande, der gennem årene har presset mest på for at tvangstilbagesende Kosovo-flygtninge. UNMIK (FN og Nato i Kosovo) modsatte sig under henvisning til det uforsvarlige.

Omkring 2002/2003 indgik UNMIK og Danmark aftale om, at afviste albanske asylsøgere, der ikke led af behandlingskrævende sygdom, kunne vende tilbage. Danmark tilbageholdt nu oplysninger om sygdom fra UNMIK. Både advokater og støttekredsen har hen ad vejen rettet henvendelse til

UNMIK og sendt lægeoplysningerne. Afviste syge asylsøgere er af dansk politi blevet forsøgt afleveret i Kosovos lufthavn, og måtte sendes tilbage til Danmark igen.

Omkring 2004/2005 indgik UNMIK og Danmark en aftale om at de afviste Kosovo-flygtninge skulle have tilbud om helbredsundersøgelse med udfærdigelse af lægeerklæring. Hvis Danmark på baggrund af oplysningerne i lægeerklæringen fortsat mente, at asylsøgeren kunne udsendes, skulle UNMIK skulle have tilsendt lægeerklæring og vurdere om evt. behandlingsbehov kunne indfris i Kosovo. UNMIK kunne endvidere kun garantere for etniske albaneres sikkerhed imod forfølgelse. Danmark skulle derfor informere UNMIK om etnisk tilhørsforhold og helbredsforhold på de asylsøgere, Danmark ønskede at sende tilbage.

Desværre gik det temmelig trægt med at få helbredsundersøgelserne sat i værk. Nogle af de asylsøgere, der tidligt fik tilbuddet om lægeundersøgelse og samtykkede, blev først undersøgt et år efter deres samtykke og rykkere fra advokaten undervejs. Imens pressede Danmark videre på hos UNMIK for en ny aftale med begrundelsen at lægeerklæringerne administrativt var besværlige og dyre. Der kom herefter en aftale i stand om at i stedet skulle kun afslag og oplysning om etnicitet videresendes til UNMIK. Lægeerklæringerne for de alvorligt syge asylsøgere, det endelig var lykkedes at blive undersøgt, blev derfor aldrig brugt til andet end at søge de danske myndigheder om genoptagelse af deres humanitærsag. Der blev givet afslag igen.

I forlængelse af den nye aftale mellem Danmark og UNMIK fik alle de afviste Kosovo-flygtninge fra juni 2006 et brev fra politiet. En formular om at tillade eller afvise at oplysninger om deres helbred og etnicitet blev videregivet til UNMIK. Formularen var så kringlet formuleret, at asylsøgerne ikke kunne finde ud af, hvad de skulle skrive under på og dermed ikke turde. Den manglende underskrift blev af politiet betragtet som et afslag på at videregive oplysninger til UNMIK. Og når asylsøgerne ville tilbageholde oplysningerne fra UNMIK, så ville politiet også have ret til at sende dem ud til Kosovo. Under støttekredsens besøg i centrene, viste nogle af Kosovo-flygtningene os formularen og bad os om at forklare den. Vi fik jo så dermed også oplyst, at de ikke havde turdet skrive under på noget de ikke vidste, hvad var. Det var jo katastrofalt, og vi fik travlt med at tage rundt i centrene og opsøge Kosovo-flygtningene og vejlede dem. Næsten ingen havde skrevet under. Enkelte af Kosovo-flygtningene havde advokat. Men det var heller ikke til at se, om advokaten havde fået tilsendt formularen. Nogle sendte den først til advokaten, efter at vi havde været ude, og fortalt dem, at det skulle de gøre.

Kosovo-flygtningene skrev under på at UNMIK måtte få de udbedte oplysninger. Men også imens vores arbejde med at tage rundt i centrene havde stået på, havde Danmark presset på for at få ændret aftalen med UNMIK. Danmark var nu gået andre veje udenom UNMIK. På et samråd i maj 2006 oplyste minister Rikke Hvilshøj, at hun skulle til et uformelt møde i Wien med andre europæiske lande om at lægge en strategi for tvangsudsendelse af Roma-flygtninge til Kosovo.

Vi har gennem aktindsigt fået referat fra mødet i Wien. Ret meget andet har Danmark ikke villet give indblik i. Men vi ved, at landene udvalgte nogle repræsentanter, der tog kontakt til UNHCR, og at det ad den vej lykkedes at presse UNMIK til at acceptere tilbagesendelse af syge asylsøgere samt etniske minoriteter, undtaget romaer.

Det var ikke som regeringen har oplyst, at UNMIK ændrede holdning. UNMIK har ved hver accept af modtagelse af syge asylsøgere erklæret, at udsendelsen sker på asylsøgerlandets eget ansvar. Carsten Lüthke, tidligere chef for UNMIKs afdeling vedr. flygtninges tilbagevenden, ophørte umiddelbart efter i sin stilling. Han har siden rettet en meget skarp kritik af tilbagesendelserne. Karsten Lüthkes rapport er på tysk, og kan læses på Støttekredsens hjemmeside.

▪ **Tvangsudsendelserne:**

Hvor om alt er, den nye aftale med UNMIK var ikke offentligt kendt, inden tvangsudsendelserne begyndte. Heller ikke advokaterne var blevet informeret. I august 2006 blev de første familier pludselig hentet i Sandholm kl. 5 om morgenen og tvangsudsendt til Kosovo. Det kom som et chok for alle, og ikke mindst for Kosovo-flygtningene. De fleste var handlingslammede. Enkelte havde åndsnærværelse nok til at gå under jorden. Hvis de ellers kendte nogle, der kunne skjule dem.

Støttekredsen var nogle af de første, der foruden asylsøgerne fik kendskab til, hvad der foregik. Men tidspunktet til at få mobiliseret nogle kræfter og aktioner imod udsendelserne var bare ikke gunstig. Det var stadig ferietid for mange danskere. Helt tilfældigt var det ikke, at myndighederne startede tilbagesendelserne der. En anden ting, der gjorde det svært at mobilisere modstandsaktioner imod tvangsudsendelserne: På Christiansborg sad på samme tidspunkt afviste iranske asylsøgere og sultestrejkede. Det havde de gjort længe. De få, der måske kunne have gået ind og aktioneret, var engageret der. Imens havde de danske myndigheder frit slag til at udsende Kosovo-flygtningene. Støttekredsen var ikke involveret i aktionerne for de sultestrejkende iranere. Set udefra, var det også svært at forstå logikken i aktionerne. Hvor velmenende de end var.

Der var flere grunde til at Støttekredsen valgte ikke at gå ind i aktionen for de sultestrejkende. En af de væsentligste. Vi havde ikke indblik i de sultestrejkendes sager og vil vide, om det er forfulgte, vi støtter. Rent ressourcemæssigt var vi også udmattede efter fotoprojektet og nogle meget omfattende sager vi havde ført undervejs, og forsøgte at holde lidt ferie og at prioritere Kosovo-flygtningene, der stod for at blive sendt ud.

▪ **Efter tilbagesendelsen:**

Vi kunne ikke forhindre udsendelserne, men de var så fyldt med snavs, at vi besluttede, at snavset skulle frem i offentlighedens lys og at vi vil kæmpe for at Kosovo-flygtningene bliver hentet tilbage til Danmark. Oktober 2006 var to fra bestyrelsen i Kosovo og besøge de tvangsudsendte familier. Vi var også rundt og opsøge især roma-flygtningenes tidligere hjem. Begge dele var mildt sagt frustrerende og rædselsfuldt. Forholdene Danmark havde sendt krigstraumatiserede syge og børn ud til var ubegribelige. Forholdene Danmark vil sende flere krigstraumatiserede og syge og børn ud til er ubegribelig. Selvom man ikke var syg, krigstraumatiseret eller barn, ville det være utåleligt og ødelæggende for mennesker. Men nu er det altså oven i købet syge, krigstraumatiserede og børn man har sendt tilbage efter 5-7 års ophold på centrene i Danmark.

Imens vi var i Kosovo havde Politiken åbenbart også fået tanken at besøge de udsendte Kosovo-flygtninge. De ringede til os for at få adresser, imens vi var på vej hjem. Hjemme igen udsendte vi selv rapporter om vores indtryk. Video-optagelser lavede vi mange kopier af og sendte til Folketinget til medier og en række organisationer og medlemmer uden e-mail. Og offentliggjorde ellers på vores web-side.

Hvornår TV2 var i Kosovo ved vi ikke. De var hos to børnefamilier, som vi ikke havde været hos og ikke havde kunnet finde på vores tur. Under alle omstændigheder styrkede det kun hinandens dokumentation. Efter tv2 udsendelsen januar/februar 2006 blev de udsendte Kosovo-familier et Folketingsemne. Regeringen bevilgede nu et mindre startbeløb og medicin til de Kosovo-familier, der havde nægtet at skrive under på, at deres udsendelse til Kosovo var af egen fri vilje.

Undertegnede (Mona) var i Kosovo juli 2007 igen for at besøge de udsendte børnefamilier, denne gang sammen med en journalist og en fotograf fra Nyhedsavisen. Alle vi besøgte havde siden oktober sidste år fået bygget et par værelser oven på en slægtnings hus, og pæne badeværelser og toiletter. Det ser pænt ud på fotografiet, hvor man ikke kan se, at meget af det er byggesjusk –

slumbyggeri – og at badeværelser og toiletter ikke kan bruges. De færreste af de tvangsudsendte flygtninge har vand. Psykisk syge får stadig ingen behandling. Nogle er blevet mere syge efter udsendelsen til Kosovo. Også fysisk. Majlindas og Arlindas mor sad og hostede blod.

Til vores store forbavselse var flere af børnene i sommerferien på udgravningsarbejde i et arkæologisk projekt. De fortalte, at de var blevet inviteret på sommercamp af Dansk Flygtningehjælp i Kosovo, og at der ikke var andre tilbud til dem om at komme ud og møde andre.

Vi kommer i den nærmeste fremtid med mere nyt fra vores tur i Kosovo. Til en afslutning her: Ugen inden vi kom til Kosovo, havde minister Rikke Hvilshøj været på besøg hos to af de tvangsudsendte familier. Det havde været noget af et besøg. Begge familier var inden blevet adviseret om besøget. Men man havde glemt at fortælle dem, at Hvilshøj ville blive fulgt af en kæmpe politi-escorte. Den ene familie havde fået et chok ved synet af alle de her motorcykelbetjente på vej op ad bjerget og troet at de var ved at blive fordrevet igen. Men endelig ankommet havde Rikke Hvilshøj stillet tusindkroners spørgsmålet: ”Hvorfor tog I tilbage?”

- Ja, hvorfor mon, Rikke Hvilshøj.

5. Asylsager

Foruden Kosovo-gruppen har vi haft andre meget tunge asylsager fra næsten alle nationaliteter. Nogle sager er ført af bestyrelsen alene. Nogle sammen med advokat. Nogle er ført af støttekredsmedlemmer alene eller sammen med advokat eller bestyrelse.

5 a. Indien

To familier fra Indien har fået humanitært ophold med Støttekredsens hjælp. I begge sager drejer det sig om torturofre, der havde fået afslag på asyl. I den ene familie var børnenes mor alvorligt psykisk syg. To små piger er voldsomt skadet af moderens sygdom og de mange års ophold på flygtningecenter. Det blev alligevel noget af en kamp, at få humanitært ophold igennem.

Den anden familie, er en mor og hendes lille nyresyge dreng. Også det blev en hård kamp. Drengens far er udvist for at have hjulpet andre indiske flygtninge med at nå hertil, bl.a. dokumentfalsk (pas).

5 b. Pakistan

En familie med børn, faderen torturoffer og alvorligt psykisk syg. Børnenes mor endte i en depression. Børnene er alvorligt skadede af faderens sygdom og det langvarige ophold på flygtningecenter. Det er en sag, der har kørt i flere år. Forældrenes psykiske problemer kulminerede i juni 2006. Efter endnu måneders tovtrækkeri og medieomtale fik familien ophold.

5 c. Somalia

Vi har fået asyl igennem til en enkelt somalisk flygtning, en enlig mor og hendes to små børn. Det var en genoptagelsessag.

Somalia har en kedelig første plads som verdens farligste sted for minoriteter. Alligevel får stort set alle somaliere afslag på asyl. Det er næsten også håbløst at få humanitært ophold igennem. Somaliere kan grundet krigen ikke få lægebehandling eller medicin i Somalia. Mange er syge grundet manglende muligheder for mad i Somalia. Igen grundet krigen. Mange har også været udsat

for alvorlige overgreb. Alligevel får alvorligt syge somaliere næsten alle afslag på både asyl og humanitær opholdstilladelse.

5 d. Irak

Det er lykkedes at få humanitært ophold til en enkelt irakisk familie, et ægtepar med to børn. Børnenes far er torturoffer. Det afviste flygtningenævnet, at tro på. Familien fik i første omgang også afslag på humanitær opholdstilladelse. Støttekredsen fik efterfølgende involveret Amnesty's lægegruppe. Lægegruppen dokumenterede tydelige og alvorlige fysiske og psykiske mén efter tortur. Efter endnu en ansøgning blev familien her efter meddelt humanitært ophold.

En anden irakisk flygtning og torturoffer og alvorligt syg, har vi i årevis kæmpet for skulle have genoptaget sin asylsag eller humanitært ophold. Det var ikke muligt. For at presse ham til at rejse ud, fik han politipåbud om at flytte til Sandholm udsendelsescenter og kom på kantinemad og blev underlagt ugentlige meldepligter hos politiet. Det lykkedes de danske myndigheder at presse ham tilstrækkeligt. Han gav op, og blev udsendt til Irak. I Irak blev han kidnappet og løskøbt. Han er nu flygtning i Jordan. Ministeriet nægter at han blev tvunget tilbage til Irak af det danske pres på ham. Flygtningenævnet afviser fortsat, at han er forfulgt og asylberettiget og at Danmark har eksporteret en af sine flygtninge til Jordan.

Hvad angår irakiske asylsager har vi også her mange flere end vi kan nå. Og for de irakiske flygtninge i centrene gælder også, at det er nærmest håbløst. Flere af sagerne har vi i årevis søgt genoptaget. Der er søgt alt. Vi skal til at se mere på en sag. En familie, der fik at vide af politiet, at de havde fået ophold. Et par uger efter kom udlændingestyrelsen ud og meddelte, at det var en fejl. Vi kan ikke beskrive det, der er foregået som andet end psykisk tortur imod familien.

5 e. Iran

En syg kvinde, der fik humanitær opholdstilladelse, fik den inddraget efter et år, fordi lægen skrev i sin erklæring, at hun iflg. hjemmeplejepersonalets oplysninger klarer sig forbavsende godt. Kvinden har værge og hjemmeplejepersonale, og kan ikke gå uden støtte. Kvinden lider også af alvorlige torturtraumer. Den praktiserende læge oplyste at en diagnose måtte stilles af en ekspert, men henviste hende ikke til psykiater. Det mente han åbenbart ikke var hans opgave.

Kvinden er psykisk i en forfatning, så hun er umyndiggjort og har værge. Fysisk er hun svækket af tortur, selvmordsforsøg og sultestrejker samt hjertesygdom. Hun har hjemmesygepleje og hjemmehjælp. Der kan ikke herske tvivl om, at kvinden ikke kan overleve en udsendelse til Iran. Hun kan ikke mod sin vilje udsendes til Iran. Inddrages opholdstilladelsen sendes hun tilbage til center Kongelunden, hvor hun bare lå og visnede hen. Der kan herske tvivl om, at kvinden er i stor risiko for selvmord eller psykose ved endnu et afslag.

Vi har klaget over inddragelsen af opholdstilladelse og at kvinden ikke var blevet henvist til traumebehandling hos psykiater. Sagen blev genoptaget og afvist igen. Kvinden kom endelig i foråret 2007 til psykiatrisk udredning og behandling.

Sagen om forlængelse af humanitært ophold har verseret ca. 1½ år. Inden da verserede sagen om humanitær opholdstilladelse i flere år. Kvinden er i dag også maltrakteret af dansk bureaukrati og et stift system.

Vi arbejder for nuværende med flere iranske sager.

5 f. Libyen

Vi fik en hastesag, en libanesisk flygtning gift med en dansker, der pludselig blev hentet af politiet og tvangsudsendt til Libyen. Det viste sig at være en fejl. Men ægteparret havde ganske mange genvordigheder også efter, at udlændingestyrelsen havde erkendt fejlen.

Vi kontaktede TV2, der tog sagen op i Dags Dato. Inden da, havde TV2 kontaktet udlændingestyrelsen og Mohammed var hentet tilbage. Udlændingestyrelsen hævdede, at det ikke var pga TV2s opringning, det pludselig gik stærkt. Men vi må konstatere at tonen og tempoet i udlændingestyrelsen blev helt anderledes efter TV2s opringning. Det blev pludselig service.

5 g. Romaer fra Kosovo;

En børnefamilie, børnenes mor alvorligt psykisk syg, flere af børnene handicappede og med alvorlige fysiske og psykiske lidelser lykkedes det at få humanitært ophold til. Også dette var noget af en tung sag. Opholdstilladelsen var midlertidig for et halvt år. Det halve år er allerede gået og vi har søgt opholdstilladelsen forlænget.

Vi arbejder med endnu en roma-sag, men har problemer med at få udleveret lægeoplysninger fra Røde Kors på trods af fuldmagt fra familien. Det er ikke første gang, vi er udsat for det. Lidt svært at forstå, for Røde Kors modarbejder dermed direkte og besværliggør vores arbejde for at hjælpe asylsøgerne.

En del romaer har igennem 2007 fået midlertidig humanitær opholdstilladelse. Vi ved at regeringen arbejder på at udsende dem til Kosovo ved den midlertidige opholdstilladelses udløb. Det er mennesker, der har været i Danmark 7-8 år.

5 h. Andre Kosovo-flygtninge:

Vi har allerede været inde om de tvangsudsendte Kosovo-flygtninge. Flere af sagerne havde vi overtaget kort tid før end de blev sendt ud. Det var store komplicerede sager grundet de mange afslag på asyl, omfattende sygdomsgennemgang, i nogle af dem også pengepresning fra en advokat.

Fra alle tvangsudsendte familier vi besøgte i Kosovo har vi fået fuldmagter til at indhente og kulegrave deres sager. Så der er her beskæftigelse til det næste halve år.

6. Organisering af Sagsarbejdet.

Hvad angår hjælp til sagsarbejde, har vi forsøgt lidt forskellige uddelegeringsmetoder med mere eller mindre godt resultat. Vi har som det ene i flere år forsøgt at uddelegere sager. Men når man ikke er inde i det, er man nødt til at spørge mange gange. Og den der skal svare, er også nødt til at sætte sig ind i sagen. Det blev så et større arbejde end at føre sagerne selv.

Som noget nyt prøvede vi i foråret at samle en gruppe, der ville være med til at registrere sagsakter. Det er vigtigt at have overblik over sagsakter og sagens oplysninger. Arbejdet kræver ikke meget andet forkundskab end kendskab til et computerprogram, rimeligt let at lære. Det var en god måde at uddelegere på. Så det vil vi gentage i løbet af efteråret.

7. Flygtningemuseum:

Vi mener at siddende regeringer skal stå til ansvar for deres flygtningepolitik og indstilling til menneskerettigheder, både på godt og ondt, og også i deres eftermæle. Derfor har vi taget initiativ til et nyt projekt: Et flygtningemuseum.

Vi er dog ikke kommet længere endnu end til at udforme vedtægter og at afholde en stiftende generalforsamling. Vedtægter kan du læse på Støttekredsens hjemmeside. Forhåbentligt vil vi i løbet af efteråret komme rigtigt i gang med at lancere museums-skabelsen. Der skal laves anparter, webside og søges fonde til en begyndelse. Vi har været nødt til at lade det ligge lidt til vi har lidt andet fra hånden.

8. Støttekredsens Websider

I begyndelsen af 2007 har vi faktisk prioriteret en intern organisatorisk opgave højt. Oprydning og omstrukturering af vores hjemmeside. Den forrige var efterhånden blevet så rodet, så vi i bestyrelsen heller ikke selv kunne finde rundt. Vi synes selv, at det er lykkedes at gøre den nye både overskuelig at finde rundt i og pæn og præsentabel.

Faktisk har vi nu tre websider. Vi har lavet en særlig webside for asylbørnene. Meningen at alle børnenes portrætter skal lægges ind hen ad vejen. Vi begyndte i foråret og fortsætter i efteråret.

Vi har en webside på engelsk. Den har vi ikke fået gjort noget ved, selvom den trænger. Mange informationer kan vi ikke nå at oversætte. Og selve omstrukturering af webstedet på engelsk har vi foreløbig nedprioriteret i forhold til andre opgaver. Det er dog vores indtryk, at det kan hjælpe til et udenlandsk pres på Danmark, når vi får flere informationer ind på engelsk. Og det er vores opfattelse, at vi har brug for hjælp fra udlandet.

9. Aktioner og netværk:

Vi får i bestyrelsen både interne henvendelser fra medlemmer, der ønsker at vi skal sætte nye projekter i gang, og fra folk udefra, der ønsker vi skal hjælpe dem med deres projekter eller hjælpe dem med at starte nye netværk op.

Vi får nogle gange henvendelser om at mobilisere Støttekredsen til nye projekter ud over dem vi er i gang med. Hvad angår projekter har vi valgt at fastholde de projekter, som vi allerede arbejder på. Mere kan vi ikke overkomme. Og det er selvfølgelig også dem, vi forsøger at mobilisere medlemmer til at hjælpe med. Der kan være delte meninger om, hvordan vi skal prioritere. Den ene kan have lige så meget ret som den anden. Men den bestyrelse, der sidder nu er både valgt og selv gået ind i arbejdet for at varetage de projekter, vi er i gang med – og formålet iflg. støttekredsens vedtægter: Arbejde for flygtninges retssikkerhed og asyl igennem dokumentation og oplysning om asylsøgers livsvilkår i Danmark ud fra denne dokumentation.

10. Andre former for henvendelser

Journaliststuderende får vi stadig mange henvendelser fra og til tider medier, der beder os om lige at skaffe en asylsøger i den og den alder og fra det land, som om de tror, vi har dem liggende på hylden, og lige kan trække frem. Men det er kun asylsøgenes sager, vi har liggende på hylder. Ikke menneskene alle sagerne handler om. Af og til får vi også henvendelser fra privat personer, der bare vil snakke etc.

Siden sidste beretning er det lykkedes at stoppe journalisthøjskolens telefonstorme på Støttekredsen en uge ad gangen, hvert halve år. Det lykkedes efter at vi tog hårde metoder i brug, og skrev et åbent brev til dem på websiden.

11. Arbejdet for asylsøgere generelt.

Der er både op og nedture i Støttekredsens bestyrelse. Arbejdet for at hjælpe asylsøgere og at være oppe imod en tromle af et afvisningssystem er frustrerende. Et system, der ikke er nogen sund fornuft i, og efterhånden mest tyder på at være der for systemets skyld.

Hele systemet bryder sammen siger regeringen og Dansk Folkeparti, hvis vi begynder at ændre ved det. – Gid det er så vel, siger vi. Så lad os vores fortsætte vores arbejde på at ændre systemet til en human flygtningepolitik.

12. Tak til Fonde og støtter.

Tak til medlemmer for aktive bidrag og/eller økonomiske bidrag og moralsk opbakning. Det har selvfølgelig været en stor opmuntring i arbejdet. Foruden medlemmer vil vi gerne sende en stor tak til de fonde, der har støttet vores arbejde igennem tiden. Uden fondsspenge havde vi ikke været i stand til at udføre så mange aktiviteter.

Derfor en særlig tak til:

Fonde:

Aase og Ejnar Danielsens Fond
 Laustens Fond
 Græsrodsfonden
 Hotelejer Andreas Harboes fond
 Ellen Hørups Fond
 Politiken Fonden
 Robinsons fond
 Hagens Fond
 Enkefru Plums fond
 Otto og Gerda Bings Mindelegat

Fagforbund:

BUPL (Børne- og Ungdomspædagogernes Landsforbund)
 Danmarks Lærerforening
 Københavns Lærerforening
 LFS (Landsforeningen af Socialpædagoger)
 TIB (Tømrer og Træforbundet)

Virksomheder:

Ikea
 Lab+

Med venlig hilsen

Bestyrelsen
 Støttekredsen for Flygtninge i Fare